

munen, til selv at blive eneraadende for saa vidt over deres egne Anliggender, saa at de ikke behøve at have kongevalgt Borgmester med en Knaldepisk, om jeg saa maa sige, over deres Hoveder ved enhver Lejlighed.

Maa jeg med Hensyn til de Udtalelser, der faldt fra den sidste ærede Taler (N. Andersen), sige, at naar han saa stærkt holdt paa, hvad der foreligger i den Resolution, som blev vedtagen paa Købstadforeningernes Delegeretmøde, kan jeg ikke være enig med ham, og naar han søgte at gøre gældende, at det vilde være ganske naturligt, at man forandrede Købstadkommunallovens § 6 i den af Indlederen ved Købstadforeningernes Møde antydede Retning, skal jeg dog tillade mig at sige, at jeg ikke er ganske sikker paa, at det vilde være rigtigt. Det ærede Medlem sagde ganske vist, at man — jeg tror det var i Aarhus — var kommen ind paa det Princip, eller at man i det Hele taget, naar man forlangte en Ordning af dette Forhold, uden at forandre Købstadkommunallovens Bestemmelse med Hensyn til Antallet af Byraadets Medlemmer, var kommen ind paa det Princip, at den ene skulde betale og den anden bestemme, hvordan Pengene skulde bruges. Ja, det kan maaske passe for den By, det ærede Medlem nævnte, nemlig Aarhus, men jeg kan forsikre ham, at i andre Byer passer det absolut ikke. I den By, hvor jeg hører hjemme, er det sikkert de smaa Indtægter, som betale den største Skat. Vi have nemlig ingen store Skatteydere i denne By, og der er adskillige smaa Byer her i Landet, der ikke have store Skatteydere. Men et er sikkert, at i den Tid, da Højre følte sig stærkt nok, til at besætte alle Pladser i Byraadet, vilde de ikke under nogen som helst Omstændighed indrømme de smaa Skatteydere nogen som helst Indflydelse paa, hvorledes deres Penge skulle anvendes; det er aldeles givet. Man har aldrig fra Højres Side ude i Købstæderne til Trods for, at det kunde være klogt af Højre at gøre det, set at man har villet indrømme Arbejderbefolkningen den mindste Indflydelse paa, hvorledes de forholdsvis store Skatter, den betaler, skulle anvendes. Og ser man paa hele den Forhandling, der fandt Sted ved Købstadforeningens Møde, hvor jeg havde den Fornøjelse at være med, viser det samme sig. Naar jeg sagde, at jeg havde den Fornøjelse at være til Stede ved dette Møde, var Fornøjelsen dog temmelig stærkt blandet, paa Grund af hele den reaktio-

nære Holdning, som blev indtagen til alle de foreliggende Spørgsmaal, og ikke mindst af den Mand, som det ærede Medlem paa-beraabte sig, nemlig Overretssagfører Kier i Aarhus, det gaar gennem hele Kiers Foredrag ved den nævnte Lejlighed. Da Købstadforeningens Flertal indsaa, at det ikke længere nyttede at dæmme op mod den Bevægelse, som er oppe for, at Købstadkommunerne kunne faa Selvstyre paa det Omraade, hvorom der her er Tale, drejede det sig for Flertallet om, at faa det hele ordnet paa den Maade, at det vedblivende blev Pengene, der fik Lov at regere. Dette gik som den røde Traad gennem hele den Forhandling, der blev ført paa Købstadforeningens Møde, og Hr. Kier generede sig ikke for at sige, at det skulde være Pengeposen, Reaktionen, der vedblivende skulde have Kommandoen i Byraadene. Man vilde ved den Form, Resolutionen fik, forhindre, at der kom til at gaa en demokratisk Strømning igennem Købstadkommunerne, man vilde forhindre, at de smaa overhovedet fik nogen Indflydelse paa, hvorledes Kommunen skal styres. Det var det, man vilde. Man vilde Reaktion, da man stillede den Resolution, der blev vedtagen. Man vilde akkurat det samme som det, der under den store Lockout gav sig Udslag over for Præsten i Hellerup, da han tillod sig at opponere mod de Herrer, der havde dikteret Lockouten. Man sendte ham nemlig en Skrivelse, hvori man lod ham vide, at han i alle Tilfælde havde at rette sig efter dem, der gave ham Brødet, der betalte ham hans Løn; det tilkom ikke ham at have nogen selvstændig Mening. Det er det samme, man vil over for de smaa i Købstadkommunerne, naar man gaar den Vej, som Købstadresolutionen har anvist. Det er slet ikke andet, man vil. Man vil holde hele den store demokratiske Strømning ude. Pengeposen skal regere; de smaa i Samfundet have kun at lystre, akkurat som Præsten i Hellerup. Jeg tror imidlertid ikke, at det nuværende Folketings nogen Sinde vil gaa med til at forhindre, at vi faa en sund og naturlig Udvikling ogsaa paa dette Omraade. At det skulde gaa hen og skrue det kommunale Selvstyre for saa vidt tilbage, at det udelukkende skal være Pengene, der regere, tror jeg ikke. Jeg tror tværtimod, og jeg vil anbefale at gaa den Vej, at det ikke bliver Pengene, der skulle regere i Kommunen. Det skal ikke afhænge af Pengeposen, hvorledes Kommunen skal styres, thi saa vide vi, at der altid vil blive drevet en overordentlig stor Sparsommelighed til